

Annabel French

EEN ZOMER  
OP HET  
CHATEAU

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Katie Ginger

Oorspronkelijke titel: *Summer at the Chateau*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Selma Soester

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 027 7170 1 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

[www.harpercollins.nl](http://www.harpercollins.nl)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

# 1

‘Dat moet vreselijk zijn geweest! Hoe kom je in vredesnaam over zo iets heen?’

Lizzie Summers keek met samengeknepen ogen naar haar computerscherm en negeerde het gefluister achter haar. Ze wist precies waar haar collega’s het over hadden. De twee vrouwen mochten dan een aantal papieren in hun hand hebben en met een pen naar diverse alinea’s wijzen, maar ze hielden niemand voor de gek, en zeker háár niet. De zijdelingse blikken en gemompelde opmerkingen maakten Lizzie duidelijk dat het feit dat ze drie maanden geleden voor het altaar in de steek was gelaten nog geen oud nieuws was.

Het was waarschijnlijk niet meer dan een natuurlijke reactie wanneer iemand een levensvernietigende ervaring had gehad en sindsdien nagenoeg als kluizenaar leefde. Zelfs haar vriendin had ingegrepen en haar verboden om nog naar *Dirty Dancing* te kijken toen ze in haar slaap delen van de tekst was gaan mompelen. Het werd blijkbaar als een ‘slecht teken’ beschouwd als je meerdere keren per dag naar die film keek, en er moest ‘actie’ op worden ondernomen. Lizzie dacht vol schaamte terug aan de dronken-opbelfase die ertoe had geleid dat haar telefoon haar met geweld werd afgenomen toen ze de tekortkomingen van haar ex uitgebreid en in bijzonder specifieke penisvormige details begon te benoemen. (Zo klein was hij in feite niet, maar ze was van streek geweest. Wat had ze anders moeten zeggen?)

Lizzie ging onverstoorbaar verder met het typen van het artikel dat die middag om vijf uur op het bureau van de redacteur moest liggen. Ze stelde haar werk nooit tot het laatste moment uit – Lizzie was trots op haar organisatietalent en haar concentratie – maar de

beroemde designer, die zelden een interview gaf, had alleen vandaag tijd voor haar gehad en Lizzie had dit artikel nodig. Het was niemand anders in het team van het magazine *Lifestyle!* gelukt hem te spreken te krijgen, en dit kon het winnende lot zijn voor de loonsverhoging en de extra kolomlengte die ze zo dringend nodig had.

Na de twee vrouwen een scherpe blik te hebben toegeworpen, sloegen ze hun ogen neer en keerden ze terug naar hun bureaus. Lizzie maakte haar blonde paardenstaart opnieuw vast, rechte haar schouders en typte driftig door, zich terdege bewust van het tikken van de klok boven de deur van het kantoor van haar redacteur. Ze was net weer geconcentreerd bezig toen haar telefoon overging.

‘Wat nu weer?’ Ze trok haar mobiele telefoon naar zich toe en zag dat het haar moeder was. Waarom belde ze? O ja, het testament van haar oudtante Sarah zou vandaag worden voorgelezen. Volgens de notaris deden ze tegenwoordig niet meer aan het voorlezen van wilsverklaringen, maar Sarah was nooit vies geweest van een beetje drama, en ondanks het feit dat ze de afgelopen zestig jaar in Frankrijk had gewoond, lag haar testament blijkbaar nog steeds bij de notaris in haar oude woonplaats. Lizzie werd overspoeld door verdriet. Hun relatie was, op z’n zachtst gezegd, gecompliceerd geweest. Twee verschillende persoonlijkheden die botsten wanneer ze bij elkaar waren. De tegenstrijdige emoties die haar overspoelden toen ze hoorde dat Sarah was overleden, waren boven op de emoties gekomen die al door haar heen stroomden sinds ze voor de kerk had staan wachten tot haar aanstaande echtgenoot zou arriveren. Wat uiteraard niet was gebeurd, en de afgelopen maanden kwam ze daar langzaam – heel langzaam – mee in het reine. Vandaar de *Dirty Dancing*-marathon en het eten van haar lichaamsgewicht aan chocolade.

Maar ze kon de telefoon op dat moment hoe dan ook niet opnemen. Haar moeder wist dat ze niet de hele dag door beschikbaar was en Lizzie moest dit artikel af zien te krijgen. Het was al halfvijf en de klok tikte door... veel te snel. Ze zou terugbellen zodra ze het had in-

geleverd. Ze drukte het gesprek weg en las de laatste regel die ze had geschreven nog een keer door, waarna ze verder ging met typen.

Haar telefoon ging onmiddellijk weer over, en heel even vroeg ze zich af of het deze keer misschien Will was, haar ex. Elke keer dat haar telefoon begon te zoemen flitste het door haar hoofd dat hij zou kunnen bellen om sorry te zeggen, om te zeggen dat het allemaal een misverstand was en dat ze opnieuw konden beginnen. Maar dat was nooit het geval. Misschien was dat maar goed ook. Haar hart voelde aan als een leeggelopen ballon, slap en leeg, en ze wist niet zeker of het sterk genoeg zou zijn om weer te kunnen werken. Ze wist niet honderd procent zeker of het ooit weer een beetje op een gewoon hart zou gaan lijken.

Toen ze haar moeders naam zag, nam ze op met een snel: 'Hoi mam, sorry, kan nu niet praten. Deadline. Bel me na vijf uur.' Haastig beëindigde ze het gesprek. Misschien was er iets misgegaan bij het voorlezen van het testament, ook al hadden ze allemaal aangenomen dat het allemaal rechttoe rechtaan zou zijn, of misschien was het mama te veel geworden. Hoewel Lizzie nooit goed met haar oudtante Sarah had kunnen opschieten, was haar moeder behoorlijk van slag geweest bij het nieuws van haar overlijden.

Lizzie dwong zichzelf haar aandacht weer op haar interview te richten en ging verder met typen.

Na het voltooide artikel nog een keer te hebben doorgelezen stuurde ze het uiteindelijk één minuut voor de deadline naar haar redacteur, en dook onmiddellijk achter haar scherm weg om wat privacy te hebben. Ze tikte op haar telefoon om haar moeder te bellen en hoorde hem overgaan.

'Hoi mam, alles in orde?'

Het geluid van een zakdoekje dat tegen haar neus werd gedrukt knetterde door de lijn, gevolgd door een snuffend geluid. 'Ik geloof het wel. Nee, ik bedoel ja. Met mij gaat het goed, geloof ik.'

Lizzie fronste en probeerde erachter te komen welk van die opties het juiste antwoord zou kunnen zijn.

‘Ik moet je iets vertellen en het is belangrijk. Ik weet dat je zei dat je vandaag dat interview had. Met die designer die grote kussens maakt van tweedehands truien...’

Lizzie rolde met haar ogen. ‘Exorbitant dure, luxe oversized sierkussens, geweven van het beste kasjmier.’

‘Ja, die. Ik heb dat kussen dat je me met kerst hebt gegeven op het logeerbed gelegd. Ik durf het niet te gebruiken uit angst dat je vader er iets op morst. Je weet hoe hij is wanneer hij op de bank zit te eten. Gisteren vond ik een sliert spaghetti die tegen de armleuning geplakt zat. Toen ik hem vroeg hoe die daar kwam, probeerde hij mij de schuld te geven, maar ik zit daar nooit. Hij moet niet proberen...’

‘Mam,’ zei Lizzie rustig. ‘Wat is er gebeurd?’ Haar moeder ratelde altijd door wanneer ze nerveus of van streek was.

‘Het is... Het is... Ik weet echt niet hoe ik dit moet zeggen.’

‘Zeg het nou maar gewoon, mam, het geeft niet,’ antwoordde Lizzie kalm. ‘We wisten al dat Sarah niet zou willen dat ik iets kreeg. We konden nooit goed met elkaar overweg en...’

‘Ze heeft jou het chateau nagelaten!’

Lizzie was zich ervan bewust dat haar mond een stukje openviel, en haar hart begon opeens sneller en onregelmatig te kloppen. ‘Sorry, wat zei je?’

‘Het chateau, Lizzie. Je weet wel, haar huis in Frankrijk. Je ging daar vroeger elke zomer naartoe.’

‘Ik... Wat?’

‘O, lieverd. Heb je me niet goed verstaan? Ik kan het zelf nog niet geloven.’ Haar stem beefde, van verdriet en verbijstering tegelijk.

‘Nee. Ik bedoel ja, maar...’ Lizzies hersenen waren nu volledig gestopt met functioneren en schreeuwden alleen nog maar: ‘Waaaaat?’ met een knipperend neonlicht erboven. Dit kon niet kloppen. ‘Dat moet een vergissing zijn, mam. We dachten allemaal dat ze het zou verkopen of aan de plaatselijke bewoners zou nalaten. Laten we wel wezen, naarmate ik ouder werd werden mijn bezoeken aan het chateau er niet makkelijker op en...’

‘Ze hield van je,’ antwoordde haar moeder verontwaardigd.

‘Mam, alsjeblieft, ze zei elk jaar hetzelfde wanneer ze me zag aankomen: “Nog steeds geen vriendje dus?” of: “Kop op, zo erg kan het allemaal niet zijn.”’

‘Tot haar verdediging moet ik zeggen dat je een behoorlijk nukki-ge tiener was.’

‘Dat zijn álle tieners!’ Lizzie dempte haar stem toen ze zich bewust werd van een steelse blik vanaf het bureau tegenover haar. ‘En ik was niet altijd nukkig. Soms sliep ik.’ Ze kon haar moeder aan de andere kant van de lijn horen glimlachen. ‘Maar ik wilde gewoon thuis zijn, bij mijn vrienden, en niet in Frankrijk waar ik niemand van mijn eigen leeftijd had om mee om te gaan.’ Toen ze het hardop zei, besepte ze opeens hoe verwend dat klonk, en ze bracht het gesprek terug naar waar het om ging. ‘Ik begrijp hier niets van, mam. Weet je zeker dat het geen misverstand is? Wat zei de notaris?’

‘Alles staat zwart op wit in het testament. Je had je vader moeten horen. Hij vloekte hardop in het kantoor van de notaris, en ik kan je wel vertellen dat meneer Devlin daar bepaald niet van gecharmeerd was. Maar hij was heel duidelijk. Hij zei dat ik de executeur van het testament ben en dat het blijkbaar mijn taak is om iedereen te vertellen wat hun is nagelaten, en jij hebt het chateau gekregen. Sarah had niet veel geld maar ze heeft jou en mij wat nagelaten, en een aantal van haar sieraden, wat lief van haar is. Ik weet nog dat ze altijd van die wijde kaftans droeg, en kralenkettingen. Ze was wat excentriek, wat niet iedereen kon waarderen, maar als je haar eenmaal beter leerde kennen...’ Haar moeders woorden gingen verloren in meer gesnuf.

‘O, mam. Gaat het wel? Kon ik je maar even een knuffel geven.’ Ze begon er spijt van te krijgen dat ze het interview niet had verzet.

‘Bedankt lieverd, maar je vader is hier en het ergste is achter de rug. Er zijn nog wat kleine spulletjes waarvan Sarah wilde dat ik ze kreeg, dus ik zal je een kopie van de lijst sturen. Wanneer denk je erheen te kunnen gaan?’

‘Erheen?’

‘Ja. Wat anders? Je wilt het toch zeker wel zien?’

Lizzies hersenen sloegen op hol en haar hoofd vulde zich met herinneringen aan het chateau. Het was zo’n prachtige en betoverende plek geweest toen ze jonger was. Voordat het zijn magie verloor, verkleedde ze zich als prinses en rende ze de brede trap op en af, als Assepoester die op een bal arriveerde. Of ze stond bij het bovenraampje van een van de ronde torentjes en gooide een laken naar buiten dat ze aan één kant met een hoofdband aan haar hoofd had bevestigd, als Rapunzel in haar toren. Ze bestreed draken in het nabijgelegen bos, klom met vuile knieën in bomen en plukte paddestoelen. Maar toen ze ouder werd, toen het kind uitgroeide tot een tiener, hadden de zomers zich voortgesleept terwijl ze jaloers aan haar vriendinnen dacht die thuis zonder haar lol maakten. Die herinneringen waren in geen jaren in haar opgekomen, en toen ze aan die laatste, rampzalige zomer terugdacht, be kroop haar een unheimisch gevoel. Ze begon met een paperclip te spelen.

‘Ik kan er niet zomaar naartoe gaan, mam. Ik heb bijna al mijn verlofdagen gebruikt na... je weet wel.’ Met het oog op eventueel meeluisterende collega’s wilde ze de woorden niet hardop uitspreken. ‘Ik moet eerst met Hilary praten.’

‘Wacht niet te lang, kindje. Probeer alles op korte termijn te regelen, oké? Je zult het chateau waarschijnlijk willen verkopen, dus hoe eerder het te koop staat, hoe beter. Hoewel ik het idee dat het niet meer van Sarah is verschrikkelijk vind.’ Ze snufte weer en Lizzie hoorde het papieren zakdoekje ritselen.

‘Ja, je hebt waarschijnlijk gelijk.’

Er was natuurlijk geen enkele twijfel aan dat ze het zou verkopen. Ze had niet de ambitie om naar Frankrijk te verhuizen. Haar leven was op dit moment misschien niet zoals ze het zich had voorgesteld, maar dat zou niet altijd zo blijven, en ze was dol op haar werk. Het was het enige wat ze nog had. Hilary had iets laten doorschemeren over nieuwe mogelijkheden, en zodra haar promotie erdoor



was zou ze genoeg geld hebben voor een eigen plek om te wonen. En met de opbrengst van het chateau erbij zou ze misschien zelfs iets in Londen kunnen kopen wat groter was dan de schoenendoos van een mier.

‘Nou, laat maar weten wanneer we je kunnen bellen om er verder over te praten. Je moet zelf de sleutels bij het notariskantoor ophalen, want die wilden ze niet aan mij geven. Ik heb tegen meneer Devlin gezegd dat ik je moeder ben en dat ik ze aan jou zou doorgeven, maar dat was niet mogelijk. Wat dacht hij dat ik ermee zou doen? Maar blijkbaar zijn er regels voor dat soort dingen. Ik ben wel blij dat het allemaal voorbij is.’

‘Dat geloof ik graag, mam. Maar je doet het geweldig. Ik weet hoezeer je aan haar gehecht was.’

‘Je bent een lieverd.’ Haar moeder snufte weer. ‘Maar goed, ik zal je niet langer van je werk houden. Doe lieverd, hou van je.’

‘Ik ook van jou, mam.’

Toen ze haar telefoon weer op het bureau neerlegde, hoorde Lizzie een spottend geluid vanachter het scherm tegenover haar, waar haar irritante, puisterige collega Matthew werkte. ‘O mammie, ik hou van je! Hoe oud ben je eigenlijk?’

‘Doe niet zo kinderachtig, Matthew. Dat is precies de reden waarom je alleen de horoscoop mag schrijven.’

Wat had hij deze keer voor het sterrenbeeld Weegschaal bedacht? Wat het ook was, het zou nooit kloppen met de ongelofelijke wending die haar leven zojuist had genomen.

Ze wierp een blik op het glazen kantoor links van haar en stond op om naar Hilary's deur te lopen. Zachtjes klopte ze aan.

‘Kom binnen, Lizzie.’

Hilary's lichtbruine haren, die in een boblijn geknipt waren en tot haar kin reikten, zwierden rond haar gezicht toen ze haar hoofd optilde. Bij de aanzet waren een paar grijze haren zichtbaar, maar die droeg ze met trots, waar Lizzie bewondering voor had. Will had altijd met een knipoog gezegd dat hij zijn haar zou verven zodra de

eerste grijze haar zich zou aandienen. Had hij die inmiddels gevonden?

‘Het interview ging goed, ik heb het artikel naar je e-mailadres gestuurd.’ Lizzie liet zich in de stoel vallen waar Hilary naar wees en verdrong alle gedachten aan Will.

‘Het is een wonder dat je hem hebt weten binnen te halen. Ik heb geen idee hoe dat je is gelukt.’

‘Koppigheid en talent voor stalken, denk ik. Ik was een beetje bang dat mijn dagelijkse telefoontjes naar zijn assistent me in de gevangenis zouden doen belanden, maar dat is gelukkig niet gebeurd.’

Hilary lachte. ‘Vertel, wat is er aan de hand?’

Lizzie schudde haar hoofd even. Ze kon nog steeds niet geloven wat ze zojuist had gehoord. ‘Nou...’ Ze opende haar mond om het nieuws te vertellen, maar deed hem toen weer dicht. Ze wist niet goed waar ze moest beginnen.

‘Ik heb een chateau geërfd.’ Hilary staaarde naar haar alsof ze net had bekend dat ze de post-its van het kantoor had gepikt of haar billen had gefotokopieerd tijdens de kerstviering. (Wat Matthew overigens wel had gedaan, maar Lizzie beleefd had geweigerd.) ‘Het is idioot en een beetje krankzinnig, maar...’ Ze onderdrukte een lach om de absurditeit van de situatie. ‘Ik vind het vervelend om te vragen, maar ik heb een paar vrije dagen nodig om erheen te gaan om het huis te bekijken en het te koop te zetten. En ik moet wat spulletjes mee terugnemen waarvan mijn oudtante graag wilde dat de familie het kreeg.’

‘Wauw, Lizzie. Ik bedoel... ik weet niet wat ik moet zeggen. Allereerst gecondoleerd.’

‘Dank je. We waren niet zo aan elkaar gehecht.’

‘Blijkbaar meer dan jij dacht.’

Lizzies maag kneep samen en haar blik ging naar het uitzicht op de skyline van Londen achter Hilary’s hoofd. De zomerzon scheen door het raam en de lucht, die strakblauw was, herinnerde haar aan

die keren dat ze voor het chateau in het gras lag, huilend van verveling en wensend dat ze thuis was. Ze wilde er niet meer naartoe. Ze had die plek jaren geleden achter zich gelaten, zowel lichamelijk als geestelijk. Vooral na... Nee, daar wilde ze nu niet aan terugdenken. Haar leven was hier, en ze was trouwens net weer uit het gat gekropen waar ze na haar breuk met Will in was gevallen. Ooit zou ze net zo'n kantoor als Hilary hebben, met net zo'n uitzicht. Ooit, beloofde ze zichzelf, en ze voelde de vurige ambitie die sinds de verbroken relatie was opgelaaid. 'Ik heb niet veel vrije dagen over, misschien wel helemaal niets meer.'

'Volgens mij heb je er nog maar een paar,' antwoordde Hilary met een verontschuldigende blik. 'Maar ik zou je er een paar extra kunnen geven wegens bijzondere persoonlijke omstandigheden, ook al geldt dat normaal gesproken alleen voor naaste familie. Hoelang heb je nodig?'

'Ik heb echt geen idee.'

Hoelang zou ze nodig hebben om het chateau te koop te zetten? Ze zou het gemeubileerd kunnen verkopen. Lizzie herinnerde zich de prachtige Lodewijk XV-stoelen in de officiële eetkamer waarop ze rond de grote mahoniehouten tafel zaten, hoewel ze meestal aan de eenvoudige houten tafel in de keuken aten. Maar Sarahs bezittingen zouden allemaal nog in het huis zijn, evenals haar papieren. Ze had haar leven daar geleid, en aangezien ze er meer dan zestig jaar had gewoond zouden er heel wat spullen staan die ze eerst zou moeten uitzoeken voordat er kijkers konden komen.

'Wel meer dan een paar dagen,' zei ze spijtig, en ze zag Hilary fronsen. 'Maar geloof me, ik wil daar zo kort mogelijk blijven.'

Na alle steun die Hilary haar had geboden toen Will haar in de steek had gelaten, door haar vanuit huis te laten werken (of liever gezegd vanuit het appartement waar ze logeerde terwijl de huisgenoot van haar vriendin in Australië was) wist Lizzie dat ze om een grote gunst vroeg.

Er dook opeens een ideetje in Lizzies hoofd op dat alle verwarren-

de emoties verdrong, en ze keek Hilary aan terwijl er een glimlach om haar lippen gleed.

‘Misschien zouden we er een artikel van kunnen maken. We zouden het “Leven als God in Frankrijk” of “De Franse droom” of zo kunnen noemen, en ik zou kunnen schrijven over hoe je onroerend goed in Frankrijk verkoopt of koopt, hoe je met Franse makelaars moet onderhandelen, dat soort dingen. Ik denk dat onze lezers dat geweldig zouden vinden. Het is een prachtig gebouw en je weet hoeveel mensen ervan dromen om naar Frankrijk te verhuizen. De wijn, de kaas, de cultuur...’

Als ze een doel had, iets waar ze zich op kon concentreren, dan zou het misschien niet zo’n ramp zijn om terug te gaan, en dan kon ze Hilary met dit artikel misschien echt laten zien wat ze in haar mars had. Zo vlak na haar interview met de befaamde ontwerper zou dat zeker indruk maken tijdens sollicitatiegesprekken. Hilary leunde naar voren en tikte met haar pen op haar notitieblok. Dat was een goed teken, maar ze was nog niet overtuigd.

‘Het heeft torentjes,’ voegde Lizzie eraan toe.

Er verscheen een twinkeling in Hilary’s ogen, en ze leunde achterover op haar stoel. ‘Je krijgt vijfduizend woorden en zoveel tijd als je nodig hebt, maar...’

Waarom was er altijd een maar?

‘Ik betaal niet voor je reis, omdat je er toch heen moet, en je blijft niet langer weg dan strikt noodzakelijk is.’ Haar mond vertrok zich bij die woorden tot een grijns.

‘Maak je daar maar geen zorgen over,’ antwoordde Lizzie resoluut, terugdenkend aan het welkom dat haar altijd ten deel viel wanneer ze daar aankwam om er de zomer door te brengen. ‘Mijn plan is daar aankomen, het chateau te koop zetten en zo snel mogelijk weer vertrekken. Ik blijf absoluut niet langer weg dan nodig is.’

## 2

Lizzie stond voor de grote smeedijzeren hekken van Chateau Lavande en haalde diep adem. Haar hart klopte onregelmatig en de lucht die ze inademde zinderde van nervositeit. De laatste keer dat ze hier was – langer dan vijftien jaar geleden – had er een bijzonder onaangename woordenwisseling plaatsgevonden.

Na haar gesprek met Hilary was Lizzie regelrecht naar het notaris-kantoor gegaan om de sleutels op te halen. Ze was even voor de deur met het glanzende gouden naamplaatje van de notaris blijven staan terwijl de minuten voorbij tikten, en had moed verzameld om naar binnen te gaan. Ze had zichzelf moed ingesproken door te denken aan het artikel dat ze zou gaan schrijven. Aan de toekomst die ze voor zichzelf aan het opbouwen was. Het was het enige wat haar ertoe overhaalde om de drempel over te stappen en meneer Devlins kantoor binnen te gaan, een paar seconden voor sluitingstijd.

Een beeld van Sarahs afkeurende gezicht dook nu in haar hoofd op, en Lizzie staaarde naar het uitzicht om zichzelf af te leiden. Ze had geweten dat hier terugkeren moeilijke herinneringen naar boven zou halen die ze de afgelopen vijftien jaar had proberen te vergeten. Was ze er nu klaar voor?

Het was halverwege de middag en de zon brandde op haar benen. Hoe kon ze zijn vergeten hoe ontzettend warm de zomers in de Provence waren? Haar jeans en T-shirt plakten van het zweet.

De korte vlucht was gevolgd door een weinig inspannende autorit, en toen ze langs de paarse lavendelvelden reed, waarvan de sterke geur in de lucht hing, hadden lang vergeten herinneringen geprobeerd naar het oppervlak te komen. Ze had zich op de weg geconcentreerd, op de radio, op haar plannen voor de toekomst, alles

om haar gedachten af te leiden van het verleden. Maar toen ze verder Frankrijk in reed – een land waar ze altijd van had gehouden – was ze overvallen door een onverwacht gevoel van bevrijding. Elke kilometer die voorbijgleed, elk weelderig groen veld, elk dorpje met kasseienweggetjes, middeleeuwse gebouwen en natuurlijk pittoreske cafés, hielp haar Will en de bruiloft die ze twee jaar lang hadden gepland achter zich te laten.

Ze hadden elkaar sinds de trouwdag maar een paar keer gesproken. Will had gebeld en zich duizend keer verontschuldigd. Gezegd dat hij geen keuze had gehad. Hij kon het gewoon niet doorzetten toen hij zich realiseerde dat hij toch niet echt van haar hield. Au. Dat had echt pijn gedaan. Maar was dat het enige? Had hij haar ook bedrogen? Ze had zich een tijdje afgevraagd of dat zo was. Er waren werkzaamheden geweest waar hij weinig over had losgelaten, een mooie vrouwelijke collega over wie hij wat ontwijkend had gedaan, maar ze had geen bewijs en hij had nooit iets losgelaten. Na dat ene telefoontje was het stil gebleven. Niets. Nada. Het was alsof hij haar naar links had geswipet, uit zijn leven. Weg. Gewist. Vergeten. Hij was er niet geweest toen ze het huis verliet en had al snel niet meer gereageerd op haar dronken telefoontjes of antwoord gegeven op weinig beleefde berichtjes. Ze had hem inmiddels al een tijdlang niet meer gebeld, en ze hief haar kin. Ze was best wel trots op die overwinning.

Lizzie kneep haar ogen samen toen ze weer naar de ingang van Chateau Lavande keek. Ze kon nog steeds niet geloven dat dit echt was. De hekken van het chateau vertoonden hier en daar wat roestplekken, een donkere roodbruine kleur die zich door de zwarte verf heen drong. De stuclaag viel van de muur die het terrein omringde en het gras stond hoger dan Lizzie zich kon herinneren, buiten de stukken grond die bedoeld waren voor de herten en de bijen en niet werden gemaaid. Die bevonden zich normaal gesproken op de achterste velden, ver bij het huis vandaan. Het chateau zelf was nooit in topconditie geweest. In plaats van het huis te onderhouden, be-

steedde Sarah haar tijd altijd liever aan opwindender dingen: reises maken, plaatsen verkennen, in de buurt en verder weg, leuke dingen doen. Maar de roest was nu duidelijk zichtbaar en Lizzie maakte een aantekening in haar hoofd dat ze het verven van het hek en de muur moest toevoegen aan het lijstje met dingen die ze moest doen.

De sleutelbos die de notaris haar had gegeven bungelde losjes tussen haar vingers. Het was een vreemd samenraapsel van oude, absurd grote ijzeren sleutels en een paar standaard huissleutels. Ze stapte naar voren en ontgrendelde het hangslot door de spijlen heen. Nadat ze erdoorheen was gereden deed ze het hek weer achter zich op slot.

De lange grindweg naar het huis kronkelde door het met gras overwoekerde terrein, en tussen grote platanen door die schaduw boden tegen de felle Provençaalse zon die vlekjes op de voorruit veroorzaakte. Lizzie duwde haar zonnebril hoger op haar neus en draaide het raampje open om wat frisse lucht te krijgen. Buiten klonk het gezoem van insecten.

De ronde toren van de oostelijke vleugel kwam in beeld, al snel gevolgd door de rest van het chateau. Lizzie klemde haar handen om het stuur en leunde ademloos naar voren, zoals ze dat als kind ook altijd deed. Langzaam kwam ze tot stilstand voor de stenen trap die uitkwam bij de voordeur. Ze duwde haar zonnebril naar beneden en keek omhoog. De perfecte symmetrie van de gebogen ramen was adembenemend mooi, evenals de brede boog van de balustrade die uitkwam bij de voordeur. In twee urnen onderaan de trap stond meer onkruid dan planten en het gedrongen, vierkante hoofdgedeelte van het gebouw lag tussen de twee hoge torens genesteld. Dat alles werd met elkaar verbonden door donkergrijze dakpannen.

Het chateau was nog sprookjesachtiger en volmakter dan Lizzie zich herinnerde en ze blies haar adem uit, die ergens in haar ribbenkast was blijven steken. De roomkleurige muren glansden in de

zon, en ze herinnerde zich hoe dik en stevig ze waren. Het huis stond er al honderden jaren. Het had een eigen leven en ziel, en het was bizar om te beseffen dat het nu haar eigendom was.

Binnen zou ze hoge plafonds aantreffen en grote open haarden, waar Sarah haar had geleerd hoe je een goed vuurtje stookte. Lizzie had zich nooit echt gerealiseerd hoe majestueus het gebouw was, maar kinderen vonden dat soort dingen vanzelfsprekend. Ze dachten dat iedereen hetzelfde had als zij, en pas toen ze een tiener was en het pesten begon had ze beseft dat de meeste mensen een weekje naar een stacaravan in Frankrijk gingen, niet naar een groot chateau met torentjes waar ze de hele zomer zouden verblijven. Hun jaloezie had Lizzie destijds in verwarring gebracht, omdat zij Sarah niet kenden en niet wisten hoe intimiderend en overweldigend haar enthousiasme kon zijn, maar vandaag bekeek ze het chateau vanuit een nieuw perspectief.

Lizzie herinnerde zichzelf eraan dat ze hier was om het te verkopen. Ze stapte uit de auto en bestudeerde de buitenkant nauwkeurig. Mos kroop vanaf het grindpad omhoog over de trap (dat zou moeten worden verwijderd) en de lichtblauwe verf op de dubbele voordeur was aan het bladderen en onthulde het donkere hout eronder (die zou ze ook opnieuw moeten verven). Saliegroene luiken hingen scheef voor een aantal ramen, met verbogen of zelfs ontbrekende scharnieren. Lizzie tuitte haar lippen. Was dit verval opgetreden in de paar weken sinds Sarahs overlijden of was het al langere tijd aan de gang? Een gevoel van schuld en schaamte prikte feller in Lizzies nek dan de brandende zonnestralen.

Bij de eerste poging had ze de juiste sleutel al te pakken. Het slot van de voordeur was sinds haar laatste bezoek niet vervangen en haar vingers waren er automatisch en zonder aarzelen naartoe gegaan. Ze liet haar hand over de afbladderende verf gaan voordat ze de deur opendeed, en de schilfertjes dwarrelden op de grond.

Het was schemerig binnen, en er scheen alleen licht door een groot gebroken raam bovenaan de trap. Stofjes zweefden in de zon-



nestralen en vielen op de vloer met het schaakbordpatroon. De zwarte en witte tegels leken eerder bruin en grijs door de vele modderige voetstappen. De lucht in de kleine hal was benauwd door het vocht en de muffe geur van verval. Toen ze langzaam verder liep werd haar blik getrokken door Sarahs studeerkamer achter in de gang, en ze wendde snel haar ogen af.

In de hoeken van het plafond hingen spinnenwebben, en op de donkerste plekken kroop schimmel over de muren. Het gevoel van bevrijding dat tijdens de reis in haar was opgeweld verdween, verdrongen door toenemende boosheid. Was dit een straf omdat ze al die jaren geleden niet had gedaan wat er van haar werd gevraagd? Omdat ze niet net zoveel waardering voor deze plek had gehad als Sarah? Lizzie veegde haar blonde haar uit haar gezicht en streek het achter haar oor, waarna ze verder het huis in liep.

Achter een van de deuren die aan de hal grensden stegen vreemde geluiden op, en Lizzies borst verkrampte van schrik. Sarah had ooit geprobeerd haar wijs te maken dat er 's nachts geesten in het huis rondwaarden. Het chateau was in de achttiende eeuw gebouwd, en Sarah was ervan overtuigd geweest dat er minstens een paar moesten zijn: een wanhopige in het wit geklede, handenwringende vrouw; een aristocraat zonder hoofd die regelrecht van de guillotine kwam, maar Lizzie had er nooit eentje gezien. Het huis had altijd gekraakt en gekreund, maar dat waren de vloerplanken, of de bries die langs de kiertjes van de oude ruiten streek. Dit geluid was anders, en Lizzie huiverde ondanks de hitte.

Haar voetstappen lieten afdrukken na in het laagje vuil dat elk oppervlak bedekte als sneeuw, en ze liep verder naar de woonkamer. Het vreemde geluid werd harder. Aan de andere kant klonk gekrabbel en geschuifel. Lizzie zette zich schrap en bereidde zich erop voor om de deur open te gooien en degene te verrassen die het lef had om onuitgenodigd in het huis rond te snuffelen. Nadat ze tot drie had geteld, draaide ze de deurkruk om en duwde de deur met een snelle beweging open met haar schouder. Ze viel half naar vo-

ren en struikelde bijna over haar eigen voeten toen haar blik op de ongewenste gast viel.

Een geit staarde haar afkeurend aan vanaf de andere kant van de sofa, alsof ze hem had gestoord bij het eten. Hij kauwde nog een seconde langzaam door, met zijn kraalogen strak op haar gericht, en strekte toen zijn nek om nog een hap uit de leuning van de sofa te nemen. Hij daagde haar uit. Een geit daagde haar uit! En hij was zo te zien al een tijdje aan het eten, want de vulling pulde als een dot watten uit de sofa.

‘Wat krijgen we nou? Ksst! Wegwezen!’ Lizzie zwaaide met haar armen en het dier zette een stap naar achteren. Toen besepte ze dat ze de deuropening blokkeerde. De geit boog zijn kop, en ze had durven zweren dat hij haar spottend aankeek voordat hij op volle snelheid op haar af denderde. ‘Nee, nee, nee, nee, nee, nee, nee!’

Lizzie vluchtte de kamer uit, met de geit angstvallig dicht op haar hielen. Ze stormde naar de trap en rende met twee treden tegelijk naar boven. Aangezien ze zijn angst voor mensen en zijn vermogen om mentaal te verstaan kennelijk verkeerd had ingeschat, duimde ze dat ze dit ook niet verkeerd had beoordeeld. Konden geiten traplopen? Er bestonden natuurlijk berggeiten, maar deze geit zag er niet bepaald atletisch uit. Toen ze zich omdraaide, zag ze nog net zijn staart door de openstaande voordeur verdwijnen. Goddank. Ze had er weinig zin in om de hele middag verstopperij te moeten spelen met een boze geit. Het waren niet de schattige, meegaande dieren die ze zich herinnerde van haar bezoeken aan de kinderboerderij toen ze klein was.

Om haar hartslag na die onverwachte uitbarsting van energie tot rust te laten komen, net als haar angst om te worden verscheurd, ging ze op de brede vensterbank zitten, waar de spinnenwebben zich onmiddellijk aan de haartjes op haar arm hechtten. En waar spinnenwebben waren, waren ook spinnen. Grote, harige, angst-aanjagende spinnen. Met een kreet sprong Lizzie weer overeind en veegde verwoed met haar handen over haar lichaam om elk kriebelig wezen weg te vagen dat in haar kleren kon zijn gekropen.

‘Wat een rotplek,’ zei ze hardop toen ze werd bekropen door hetzelfde gevoel als toen ze vijftien was. ‘Het is hier echt vreselijk. Waarom ben ik hier, Sarah? Waarom?’

Maar Lizzies woorden echoden alleen maar door het lege chateau. Sarahs geest waarde hier net zomin rond als al die andere zogenaamde geestverschijningen. Lizzie drukte een hand tegen haar voorhoofd en masseerde haar slapen. Was dit nu echt allemaal van haar? En hoelang zou ze hier moeten blijven?

Het was duidelijk dat een likje verf en een schoonmaakbeurt weinig zoden aan de dijk zouden zetten, en haar borst kneep samen van afschuw. Ze probeerde het van zich af te zetten. Misschien was ze alleen maar moe en geïrriteerd door de reis. Een nieuwe sofa zou niet zoveel kosten. En de reparatie van het raam evenmin. Ze raapte al haar moed bijeen en liep weer naar beneden, de woonkamer binnen.

De versierde kroonlijsten rond de gehavende, scheef hangende kroonluchter hingen los aan het plafond, en op de grond lagen stukjes pleisterwerk. De grote tapijten die de zwarte en witte tegels bedekten waren tot op de draad versleten en eveneens aangevreten. Deze kamer was een all-you-can-eatrestaurant voor de bezoekende geit geweest.

De moed zonk Lizzie in de schoenen. De staat van het gebouw was zoveel slechter dan ze had verwacht. Hier hielp maar één ding tegen. Thee. Ze had een kop sterke thee nodig voordat ze de rest van het huis zou verkennen. Misschien was de woonkamer er het ergst aan toe en zou de rest in een veel betere staat zijn en niet meer nodig hebben dan een nieuw likje verf. Lizzie liet het vuil en de ravage achter zich en liep de hal door naar de keuken.

De zon scheen door de grote ramen naar binnen, maar het vrolijke licht kon de enorme bende niet verhullen. Ook hier waren ramen gesneuveld, kastdeurtjes hingen scheef in de scharnieren en de vloer was nog smeriger dan in de hal. Het leek wel zo’n home-make-overprogramma, alleen was dit geen televisie, maar de harde realiteit. Háár realiteit. Op de planken stond gebroken serviesgoed, en in de nis stond een groot, stokoud fornuis onder een aangekoekte

laag vet, met aan de achterkant een zwarte pijp die dik onder het vuil zat. Zelfs Sarahs souvenirs, die ze had verzameld tijdens haar vele en gevarieerde escapades, waren bedekt met een vieze laag. De grote eettafel die Lizzie zich herinnerde en die midden in de keuken stond, lag vol met kranten, tijdschriften en post van maanden. Ook die zaten onder een dikke laag stof en toen ze de troep opzijschoof, zag ze dat het tafelblad vol met krassen, kringen en deuken zat.

Lizzie wierp haar handen in de lucht. Dit was totaal niet wat ze had verwacht. Het was hier nooit perfect geweest, maar het was altijd schoon. Maar dit? Dit was een heel ander verhaal. Hoe was het mogelijk dat Sarah de boel zo had laten versloffen? Kwam het door haar leeftijd? Door ziekte? Wat zou haar moeder zeggen wanneer ze haar dit vertelde? Tijdens hun onregelmatige telefoongesprekken had Sarah haar moeder er altijd van verzekerd dat alles prima ging. Dat was duidelijk een leugen geweest.

Toen ze om zich heen keek ontdekte ze een eenvoudige elektrische waterkoker op het aanrecht, en ze liep naar de gootsteen om hem te vullen. Ze had twee handen nodig om de weerbarstige kraan open te draaien, en toen dat gelukt was spoot er een dikke straal vuil water uit, dat in de ondiepe gootsteen kletterde en haar T-shirt doorweekte. Een geluid dat het midden hield tussen een kreun en een kreet van schrik ontsnapte haar, maar ze onderdrukte de stevige vloeken die hun best deden om over haar lippen te komen. Ze liet het water stromen tot het helder werd, hoewel het bleef spetteren en uiteindelijk alleen nog maar druppelde, en vulde de waterkoker. Lizzie schakelde het apparaat in en sprong geschrokken achteruit toen er een angstaanjagend geknetter klonk, waarna het apparaat begon te zoemen en vervolgens met een luide klap de geest gaf. Het lawaai verstoorde iets achter haar, en kleine pootjes schuifelden over de grond. Lizzie draaide zich vliegensvlug om, met haar handen nog om de rand van het aanrecht geklemd, maar wat het ook was geweest, het was weg.